

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobkyně **NIKA Logistics a. s.**, se sídlem Hrochův Týnec, Nádražní 220, zastoupené JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, Brněnská 300/31, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 62 Ad 4/2021 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Šárky Veskové, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č. j. 32794/9.30/19-18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 29. 7. 2020. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že porušila svou povinnost vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky tím, že nestanovila postup, body

a podmínky koordinace při vykládce materiálu; konkrétně nestanovila, za jakých podmínek musí řidič nákladní soupravy (jako stanovený řídící koordinátor vykládky) povolit odběrateli (Inženýrské stavby Brno, spol. s r. o.) odběr přepravovaného materiálu (betonové potrubí). Žalobkyně tak nezohlednila možnost vykládky materiálu a současné přípravy materiálu k odběru. Tím došlo k porušení ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce, za což byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] K odvolání žalobkyně žalovaný změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že slova: „*když nestanovil postup, body a podmínky [...] k odběru*“ nahradil slovy: „*vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům, když nestanovil řídicím postup, body a podmínky řízení a koordinace při nakládce a vykládce materiálu, pokud se jí účastní více osob, konkrétně nestanovil jakým způsobem musí řidič [...] nákladní soupravy (tvořena nákladním vozidlem a návěsem), jako obviněným stanovený řídící a koordinátor vykládky, postupovat v případě, když odběratel (Inženýrské stavby, spol. s r. o.) provádí odběr přepravovaného materiálu (betonové potrubí), a nepřijal k tomu příslušné opatření, které by řidiči v postavení řídícího a koordinátora vykládky zakázalo v době vykládky provádět jiné práce mimo její řízení a koordinaci.*“ Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou, kterou krajský soud shledal důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je, zda žalobkyně, v pozici zaměstnavatele, dostala ke dni 14. 3. 2019 svým povinností v oblasti bezpečnosti a zdraví při práci (dále také jako „BOZP“). Správní orgány zastávají názor, že žalobkyně *in concreto* nestanovila postup, body a podmínky koordinace při vykládce materiálu a nezohlednila možnost vykládky materiálu a současné přípravy materiálu k vykládce. Předpisy žalobkyně v příslušné dokumentaci neřešily souběh činností, a sice že zaměstnanec žalobkyně (řidič) činnost nijak nekoordinoval, nýbrž ji sám prováděl - uvolňoval upínací pásy. Při odepínání těchto pásů se stohy betonového potrubí zbouraly a začaly padat na řidiče, čímž mu způsobily pracovní úraz. Podle žalované neměla žalobkyně stanoveny, po jakých úkonech (za splnění jakých podmínek) měl řidič (jakožto koordinátor a řídící vykládky) povolit odběrateli odběr přepravovaného materiálu. Žalobkyně je naopak názoru, že svými vnitřními předpisy a následně přijatými bezpečnostními opatřeními, s nimiž byl zaměstnanec seznámen, požadavkům zákona na identifikaci konkrétního rizika dostala.

[5] Krajský soud konstatoval, že žalobkyni byl kladen za vinu přestupek ohrožovací, a proto bylo zcela irelevantní, zda v konkrétním případě skutečně došlo k úrazu. Proto se krajský soud soustředil jen na obsah vnitřních bezpečnostních předpisů žalobkyně, tedy zda ke dni 14. 3. 2019 dostala svým povinností na úseku BOZP, tzn., zda vnitřní předpisy upravovaly poměry zaměstnanců tak, aby byla eliminována rizika řidiče při práci. Z písemností souvisejících s BOZP, jež žalobkyně doložila při kontrole provedené oblastním inspektorátem, vyplývá, že školení související s BOZP proběhla a řidič se jich účastnil.

[6] Krajský soud uvedl, že pro věc byl podstatný obsah *Organizační směrnice BP 11/2012 - místní provozní bezpečnostní předpis pro provozování dopravy dopravními prostředky* (dále

pokračování

jen „Směrnice BP 11/2012“) a na ni navazující dokument *Identifikace rizik – rizika při nakládce, vykládce a přepravě nákladu* (dále jen „Identifikace rizik“). Krajský soud dovodil, že s ohledem na obsah a podrobnost popisu možných situací při nakládce a vykládce popsáných ve výše uvedených dokumentech, žalobkyně dostala svým povinnostem dostatečně konkretizovat rizika a eliminovat je příslušnými bezpečnostními opatřeními. Dále proto zkoumal, zda správní orgány jednoznačně identifikovaly konkrétní riziko a tomu odpovídající bezpečnostní opatření, jež by v předmětných dokumentech absentovalo. Dospěl přitom k závěru, že v bodě 3.7 Směrnice BP 11/2012, v příloze č. 2 a 3 k této směrnici a dále v dokumentu *Identifikace rizik*, jsou rizika zasažení (různými způsoby) uloženým materiálem (břemenem) opakovaně popsána, a proto krajský soud neshledal žádné pochybení na straně žalobkyně, tak jak jej popsaly správní orgány. Za situace, kdy žalobkyně identifikovala možná rizika spojená s pádem břemen a stanovila osobu kompetentní za organizaci vykládky, se jeví závěry správních orgánů o absenci identifikace rizik zasažení pracovníka uloženým materiálem jako nedostatečné, řádně nezduodněné a není zřejmé, zda jsou tyto požadavky opodstatněné. Ze správních rozhodnutí se nepodává, jaká další konkrétní rizika než ta, která byla popsána žalobkyní v předmětných dokumentech, při koordinaci vykládky a nakládky mohou nastat; z předmětných dokumentů je zřejmé, jak má řidič při této činnosti postupovat, včetně reálných možností, jak zkontrolovat zajištění převáženého břemena.

[7] Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož v něm není vyloženo, proč je třeba souběžná rizika upravit prostřednictvím zvláštního požadavku (bezpečnostního opatření) a proč nepostačuje souhrn současných bezpečnostních opatření; prosté konstatování, že riziko souběžně vykonávané vykládky a přípravy materiálu ve vnitřním bezpečnostním předpisu žalobkyně absentuje, není dostatečné ani srozumitelné. Krajský soud dodal, že i situace, kdy se v okolí vykládky pohybuje více osob, je upravena vnitřními předpisy.

[8] Na uvedeném základě krajský soud uzavřel, že vyčítá-li správní orgán zaměstnavateli nedodržení povinností při zajišťování bezpečnosti práce, je nutné, aby v rozhodnutí byly tyto povinnosti jednoznačně a konkrétně popsány i zdůvodněny. Bylo-li tedy žalobkyni vyčítáno, že nezahrnula do vnitřních předpisů konkrétní riziko, bylo nutné, aby bylo toto riziko správními orgány popsáno a zdůvodněno. Taktéž je nutné zkoumat, zda není dané riziko ve vnitřních předpisech pouze popsáno odlišným slovním označením. Není-li tomu tak, jsou správní orgány povinny zdůvodnit, zda se skutečně jedná o riziko ve smyslu § 101 až § 103 zákoníku práce a zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci). Zjevné pochybení, z něhož by bylo zřejmé, že žalobkyně nedostala svým povinnostem na úseku BOZP, nebylo možné ze závěrů správních orgánů jednoznačně dovodit.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel setrvává na svém závěru, že žalobkyně „*nestanovila postup, body a podmínky koordinace při vykládce materiálu; konkrétně nestanovila, za jakých podmínek,*

musí řidič (jakožto žalobkyní stanovený řídící a koordinátor vykládky) povolit odběrateli odběr přepravovaného materiálu, a nezohlednila možnost vykládky materiálu a současné přípravy materiálu k jeho odběru.“ Nesouhlasí proto s právním posouzením krajského soudu, který se v posuzovaném případě zabýval pouze jedním aspektem vytýkaného jednání, nikoli však přestupkem jako celkem. Žalobkyně ve vnitřní směrnici pouze zevrubně popsala pracovní postup a nijak jej dále z pohledu identifikace rizik nerozvedla. V situaci, kdy probíhají práce vykládky a nakládky, jichž se účastní více osob, vnitřní předpis hovoří o tom, že řidič tyto činnosti *koordinuje*. Je však nutno zohlednit, že na vykládce a odběru přepravovaného materiálu se podílely osoby dalšího subjektu, které nebyly s vnitřními předpisy žalobkyně seznámeny; tato skutečnost akcentuje roli řidiče jakožto odpovědné osoby za zajištění práce v souladu s pracovním postupem.

[11] V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že riziko nelze považovat za vypořádané, pokud není uveden správný a bezpečný postup, který nežádoucím následku zabrání, nýbrž je popsán pouze rizikový a nežádoucí stav. Podle názoru stěžovatele neobsahují vnitřní předpisy žalobkyně způsob, jakým konkrétně má probíhat koordinace ze strany řidiče a současná vykládka a odběr přepravovaného materiálu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že se na pracovní činnosti podílí osoby jiného zaměstnavatele. Samotné určení osoby odpovědné za vykládku, bez stanovení náležitých pracovních postupů, dle stěžovatele vyprazdňuje význam ustanovení vnitřního předpisu žalobkyně, jež zakládá povinnost řidiče řídit a koordinovat vykládku. Nelze provést pouhý výčet rizikových faktorů, aniž by byl stanoven řádný postup k dosažení kýženého výsledku v souladu s povinnostmi na úseku BOZP. Ve vztahu k nyní projednávanému případu stěžovatel uvádí, že v okamžiku, kdy došlo k pracovnímu úrazu, dle výpovědi osob druhého zaměstnavatele (Inženýrské stavby, spol. s r. o.), tyto nebyly obeznámeny s prováděnou činností a tím kde se řidič nachází. Rovněž s ohledem na to, kde se řidič nacházel v době jeho úrazu, bylo zřejmé, že vykládku nekoordinoval, ačkoliv zde bylo zvýšené riziko vyplývající z přítomnosti více osob. Naopak, zde probíhaly dvě paralelní činnosti, a to příprava materiálu a jeho odběr, které nikdo neřídil, což následně vedlo k úrazu řidiče. To stěžovatel považuje za jasný indikátor absence přesně stanovené chronologie činností a úkonů koordinátora. Žalobkyně proto pochybila tím, že její vnitřní předpisy souběh činností nezohledňují.

[12] Pochybení krajského soudu spočívá v tom, že se zabýval pouze otázkou vykládání materiálu bez návaznosti na další přistupující faktory (přítomnost více osob podílejících se na vykládce a odběru materiálu), které ovšem byly uvedeny ve výroku rozhodnutí. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že správní orgány nepředestřely, jaká opatření jsou nedostatečná. I zákoník práce v § 101 odst. 3 a 5 počítá se zvýšeným rizikem u zaměstnavatelů, na jejichž pracovišti se nachází více osob, na které klade vyšší nároky. Tato skutečnost se odráží také ve vnitřním předpisu žalobkyně, v němž je stanoveno, že řidič má koordinovat a řídit tuto činnost; neposkytují však odpověď na to, jak má být koordinace vykládky a provádění odběru materiálu dalšími pracovníky konkrétně provedena, jelikož k rizikům vznikajícím při samotné vykládce přistupují další rizika pramenící právě z přítomnosti dalších činitelů, a to jak dalších osob, tak odebíraného materiálu. Podle názoru stěžovatele ve vnitřním předpisu zcela absentoval konkrétní postup při koordinaci, jaké jednotlivé pracovní úkony a v jaké chronologii mají být učiněny, a to jak ve vztahu k vykládce, tak ve vztahu k dalším osobám a činnostem. Je nutné, aby byla koordinace pevně určena, zejména v situaci, kdy pracovníci jiné společnosti nevěděli, jaký je

pokračování

postup a jaká osoba je v danou chvíli koordinátorem. Vnitřní předpisy žalobkyně jsou nedostatečné, jelikož nestanoví, za jakých podmínek (po jakých úkonech) musí řidič nákladní soupravy, jakožto osoba řídící a koordinátor vykládky, povolit odběr přepravovaného materiálu.

[13] Konečně stěžovatel namítá, že krajský soud ve výroku napadeného rozsudku nedostatečně identifikoval žalobkyni, jelikož neuvedl její správný název, identifikační číslo a ani její celou adresu včetně poštovního směrovacího čísla.

[14] Žalobkyně se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu. Uvedla, že v daném případě nebylo náplní činnosti řidiče provádět vykládku materiálu nebo s ním manipulovat mimo dopravní prostředek. Vzhledem k charakteru a značné hmotnosti nákladu byla vykládka prováděna prostřednictvím mechanizační techniky jinými osobami. K úrazu řidiče došlo na staveništi, kde stavební práce prováděla společnost Inženýrské stavby Brno, spol. s r. o. Nakládku materiálu prováděla společnost PREFA BRNO a.s.; mělo být tedy zkoumáno i to, zda byl materiál uložen v souladu s vnitřní směrnici této společnosti. Vykládka byla pak provedena zaměstnanci společnosti Inženýrské stavby Brno, spol. s r. o. Poškozený řidič žalobkyně tak nakládku ani vykládku materiálu neprováděl; pouze provedl kontrolu dokumentů, které obdržel při nakládce. Pokud by byla nakládka provedena v souladu s vnitřní směrnici společnosti PREFA BRNO a.s., nemělo by uvolnění popruhů mít vliv na stabilitu nákladu na ložné ploše. Tyto skutečnosti jsou prokázány také znaleckým posudkem Vladimíra Burdy a z odborného vyjádření znalkyně Ing. Bc. Moniky Almassy. Z odborného vyjádření mj. vyplývá, že řidič žalobkyně nemohl, i přes řádné poučení a školení, bez dalšího udělovat pokyny zaměstnancům jiného zaměstnavatele a nařizovat jim, jak při práci postupovat. Podle žalobkyně se proto obsah kasační stížnosti míjí s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku. Žalobkyně, jakožto zaměstnavatelka, není schopna pojmout do vnitřního předpisu veškeré možné situace, jež mohou nastat. Krajský soud vyvodil závěr na základě konkrétních částí vnitřních předpisů žalobkyně, naproti tomu stěžovatelka obsah těchto dokumentů přehlížela. Žalobkyně dodává, že žádný právní předpis nestanovuje způsob, jakým má být upraven způsob řízení a koordinace činností při vykládce a nakládce; nesouhlasí proto se stěžovatelkou, že by vnitřní předpisy nestanovovaly dostatečná pravidla pro tyto činnosti.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] V rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013-21, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]odle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. NÚS).“ Dle rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24, „[s]oud zruší rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ V rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 181/2018-29, Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, pokud trpí tak závažnými nedostatky, že fakticky znemožňují zjistit, jak a z jakých důvodů správní orgán rozhodl.

[18] V nyní posuzované věci krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány kladly žalobkyni za vinu, že do svých interních bezpečnostních předpisů nezahrnula konkrétní rizika pro současný odběr materiálu a jeho přípravy k odběru, aniž by však tato rizika blíže specifikovaly; tím nesplnily ani svou další povinnost, a to dostatečně zdůvodnit, proč je nutné daná rizika do interních předpisů zanést a upravit.

[19] Povinnosti zaměstnavatelů při zajišťování bezpečnosti práce [jejichž nedodržení může být postihováno dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce] jsou v zákoníku práce (§ 101 až § 103) formulovány značně obecně, neboť oblast úpravy bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je velmi široká a různorodá a ze své povahy se tak vzpírá podrobnější normativní regulaci. Ani navazující právní úprava [z pohledu nyní posuzované věci zejména § 5 odst. 1 písm. b) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, § 3 nařízení č. 168/2002 Sb., kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při provozování dopravy dopravními prostředky, a příloha č. 1 tohoto nařízení] nestanovuje konkrétní postupy pro konkrétní možné situace, nýbrž je ponechána široká míra působnosti každému zaměstnavateli, aby interními předpisy co nejlépe upravil podmínky na konkrétním pracovišti s ohledem na jeho činnost a individuální potřeby. Právní předpisy pouze upravují rámec těchto opatření, na která je nutné myslet, a náležitosti, jež je nutné upravit; konkrétní obsah vnitřních předpisů je však již na zaměstnavateli. Zaměstnavatelé proto musí svými vnitřními předpisy nastavit pravidla, jejichž dodržování povede k prevenci (mimo jiné) pracovních úrazů, musí zajistit, aby se dotčení pracovníci s těmito pravidly seznámili a konečně je jeho povinností dodržování těchto pravidel vyžadovat a kontrolovat.

[20] Krajský soud v odst. 38 a 39 odůvodnění napadeného rozsudku správně uvedl, že v projednávaném případě není z hlediska deliktů odpovědnosti žalobkyně relevantní, zda došlo při manipulaci s nákladem k úrazu pracovníka, či jaké jsou konkrétní skutkové okolnosti týkající se této události. Jako bezpředmětná se proto jeví argumentace stěžovatele, že v okamžiku vzniku úrazu nebyli zaměstnanci společnosti Inženýrské stavby, spol. s r. o. obeznámeni s prováděnou činností, či že řidič vykládku nekoordinoval a ani nebylo zřejmé, kde se v danou chvíli nachází. Tyto konkrétní skutkové okolnosti totiž nijak nedokazují, zda jsou interní předpisy žalobkyně dostatečné (ve smyslu předchozího odstavce tohoto odůvodnění). Kvalitu vnitřních předpisů zaměstnavatele na úseku BOZP je totiž nutné primárně posuzovat bez přihlédnutí k negativním událostem, jež se udály na pracovišti.

[21] Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že oblastní inspektorát žalobkyni vytýkal, že v žádném z předložených dokumentů není uveden konkrétní postup, body a podmínky koordinace činností při vykládce materiálu a není zohledněn ani možný souběh vykládky materiálu a jeho přípravy k vyložení (viz str. 13 prvostupňového rozhodnutí). V rozhodnutí

pokračování

stěžovatele bylo vytýkané pochybení žalobkyně popsáno na str. 9, kde stěžovatel konstatoval, že v posuzovaném případě byla role řidiče, jakožto řídícího a koordinátora, nedostatečně upravena v interních předpisech, zejména s ohledem na to, že jeho role byla umocněna souběhem situací, kdy současně probíhá vykládka materiálu a jeho příprava k vyložení a této akce se účastní více osob. Lze tedy konstatovat, že v obou rozhodnutích byla nedostatečnost interních předpisů žalobkyně shledána v neřešeném postupu řidiče při souběhu činností, a to přípravy materiálu k vykládce a samotné vykládce.

[22] Tyto činnosti a rizika s nimi spojená ovšem byly v interních předpisech (byť jednotlivě, nikoliv v jednotném kontextu) upraveny, jak správně konstatoval také krajský soud, který konkrétní části interních předpisů vyzdvihl v odst. 44 a 45 odůvodnění napadeného rozsudku (na něž kasační soud v podrobnostech odkazuje). V předmětných interních předpisech jsou upraveny postupy pro nakládku/vykládku materiálu, role řidiče, jakožto řídícího a koordinátora nakládky/vykládky, pokyny pro bezpečné uložení materiálu na ložné ploše i různé situace, kdy může dojít k zavalení převáženým/nakládaným/vykládaným břemenem (v podrobnostech viz odst. 45 odůvodnění napadeného rozsudku). V dokumentu *Identifikace rizik* jsou dále identifikována nebezpečí spojená se sesunutím/spadením materiálu i různé způsoby zavalení pracovníka materiálem; dále je vždy u konkrétního rizika uvedeno opatření, jak mu předejít. Je tedy zřejmé, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, pokud konstatoval, že nakládka a vykládka materiálu je v interních předpisech žalobkyně (je-li na ně nahlíženo v jejich vzájemném kontextu) dostatečně upravena.

[23] Stejně tak není zřejmý požadavek stěžovatele, aby bylo stanoveno „za jakých podmínek (po jakých úkonech) musí řidič nákladní soupravy, jakožto osoba řídící a koordinátor vykládky, povolit odběr přepravovaného materiálu.“ Z daného požadavku není zřejmé, v čem konkrétně se situace, kdy dochází při vykládce k souběžným činnostem, liší od situací, kdy jsou prováděny jednotlivě, a zejména, jaká odlišná rizika při souběhu činností vznikají.

[24] Nejvyšší správní soud proto zcela aprobejuje závěr krajského soudu, že jak z prvostupňového rozhodnutí, tak ani z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, která konkrétní rizika nebyla upravena. Za situace, kdy správní orgány tato rizika blíže nevymezily, nemůže Nejvyšší správní soud ani hodnotit, zda je interní úprava správy rizik BOZP žalobce dostatečná, či riziko, jež dle správních orgánů nebylo touto úpravou identifikováno, skutečně absentuje, či je pouze v interních předpisech například jen odlišně nazváno. V obou správních rozhodnutích a následně také v kasační stížnosti se opakuje, že není upraven souběh činností vykládky materiálu a jeho příprava k vyložení, avšak není zřejmé, jaká konkrétní rizika (než ta, která jsou spojena s těmito činnostmi samostatně) hrozí v situaci, kdy jsou tyto činnosti vykonávány současně.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že rozhodnutí stěžovatele neposkytuje dostatečné odůvodnění, proč správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně porušila povinnost vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky, neboť nelze seznat, která rizika nebyla do vnitřních předpisů zanesena, proč by měla být v těchto předpisech obsažena a zda se jedná o rizika spadající pod § 101 až 103 zákoníku práce. Rozhodnutí stěžovatele proto vskutku nesplňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu.

[26] Lze proto uzavřít, že ob stojí závěr krajského soudu, dle kterého je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepochybil proto, pokud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy naplněn není.

[27] Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží.

[29] Náklady procesně úspěšné žalobkyně jsou tvořeny částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby její zástupkyně, a to vyjádření se ke kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupkyně, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za úkon právní služby. Jelikož je zástupkyně žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená odměna o částku odpovídající této dani. Částku 4 114 Kč, představující náhradu nákladů řízení, je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu